

சிலுவையில் அறையப்பட்டார் &

உயிரிடுவதெழுந்தார்

[யோவான் 19 & 20]

இயேசுவின் மரணத்தினுடைய நித்திய தனிச்சிறப்புத் தரப்பட்ட நிலையில், அவர் சிலுவையில் அறையப்பட்ட நிகழ்ச்சியானது குறிப்பிடத்தக்க வகையில் சுருக்கமாக, யோவான் 19:18அ வசனப் பகுதியில் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது: “அங்கே அவரைச் சிலுவையில் அறைந்தார்கள்.” ஆங்கில மொழியில் (மற்றும் தமிழ் மொழியிலும்) நான்கு வார்த்தைகள் மாத்திரமே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன; யோவான் எழுதிய மூல கிரேக்க வேதாகமத்தில் மூன்று வார்த்தைகள் மாத்திரமே தேவைப்பட்டன.

அவர் சிலுவையில் அறையப்பட்டது பற்றி பிரசங்கிக்கப்படும்போது, இன்றைய நாட்களில் அடிக்கடி செய்யப்படுவது போன்று, அவருடைய பாடுகள் பற்றிய விபரங்களில் தங்கியிருத்தல் என்பது இருப்பதில்லை என்ற விஷயம் குறிப்பாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டியதாக உள்ளது. இயேசு சிலுவையில் அறையப்படுவதற்கு முன்னரும் அவர் சிலுவையில் இருந்த வேளையிலும் அவர் அனுபவித்த பாடுகளின் பயங்கரங்களை விவரிப்பதன் மூலம் வாசகரின் உணர்வுகளுடன் விளையாடும் முயற்சி எதுவும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. இது இரண்டு காரணங்களுக்காக இவ்வாறு உள்ளது.

முதலாவது, நம்மைப் போலின்றி, யோவான் சுவிசேஷத்தின் தொடக்ககால வாசகர்கள், சவுக்கால் அடிக்கப்படுதல் மற்றும் சிலுவையில் அறையப்படுதல் என்பவற்றின் நடைமுறைகளை நன்கு அறிந்திருந்தனர். இயேசு அனுபவித்திருந்தவை, ஆயிரக்கணக்கான மற்றவர்களுக்கும் நடந்திருந்தன; மற்றும் குற்றம் செய்யவிருந்த மற்றவர்களுக்கு ஒரு எச்சரிக்கையாக இருக்கும் வகையில், அவை யாவும் வெளியரங்கமாகச் செய்யப்பட்டன.

யோவான் 18:33ல் இயேசுவைப் பிலாத்து விசாரணை செய்த நிகழ்ச்சி பற்றிய விபரம் தொடங்குகிறது. இயேசு ரோமாபுரிக்கு அச்சுறுத்தலாக இருக்கவில்லை, ஆனால் மதரீதியான பூசலின் நிமித்தம் அவர் தனக்கு முன்பாகக் கொண்டுவரப் பட்டிருந்தார் என்று பிலாத்து விரைவாக முடிவு செய்தார். பிலாத்து இயேசுவைச் சவுக்கால் அடிப்பித்தபோது (19:1-5), அவர் மதரீதியான அதிகாரிகளின் இரத்த தாகத்தைத் திருப்தி செய்யவே அவ்வாறு செய்தார் என்பது உறுதி, அது அவர்கள் அவரை மரணதண்டனைக்கு உட்படுத்த வேண்டும் என்று வற்புறுத்துவதை நிறுத்த உதவும் என்று அவர் நம்பினார் (காண்க ஓரக்கா 23:16, 22). யோவான் 19:4ம் வசனம், பிலாத்து இயேசுவை அவரது சிறுமைப்பட்ட நிலையில் அவர்களுக்கு முன்பாக, “நான் இவனிடத்தில் ஒரு குற்றமும் காணேன் என்று நீங்கள் அறியும்படிக்கு, இதோ, உங்களிடத்தில்

இவனை வெளியே கொண்டுவருகிறேன்” என்ற வார்த்தைகளுடன் வெளியே கொண்டுவந்து நிறுத்தினார் என்று தெளிவாக உரைக்கிறது. பின்பு அவர் இயேசுவை அவர்களுக்கு முன்பாக, “இதோ, இந்த மனுஷன்” என்ற வார்த்தைகளுடன் முன்னிறுத்தினார் (வசனம் 5). இது வெறுப்புணர்வு மற்றும் ஏளனம் ஆகியவற்றின் சொல்லிளக்கமாக இருந்தது என்பது உறுதி: “இவரைப்பாருங்கள்! இவரைக் குறித்தா நீங்கள் பயப்பட்டீர்கள்?” இன்னமும் அவர்கள் இயேசுவின் இரத்தத்திற்காகக் கூக்குரலிட்டனர், பிலாத்து மிகவும் வெறுப்படைந்தவராக, நீங்களே இவனைக் கொண்டுபோய்ச் சிலுவையில் அறையுங்கள், “நான் இவனிடத்தில் ஒரு குற்றமும் காணேன்” என்று கூறும் அளவிற்கு அவர்கள் கூக்குரலிட்டனர் (வசனம் 6ஆ).

சவுக்கால் அடித்தல் என்பது சிலுவையில் அறையப்படுவதற்கு முன் வழக்கமாகச் செய்யப்படும் ஒன்றாக இருந்தது. இதில், தோலினால் செய்யப்பட்டு, உலோகம், எலும்பு அல்லது கண்ணாடித் துண்டுகள் மணி மணியாகப் பிணைக்கப்பட்டிருந்த, பல வார்கள் இணைக்கப்பட்ட ஒரு சவுக்கினால், குற்றம் சாட்டப்பட்டவரை அடித்தல் என்பது உள்ளடங்கியிருந்தது. சதையைக் கிழித்தல் என்பதே அதன் நோக்கமாக இருந்தது மற்றும் அது அடிக்கடி சிலுவையில் அறையப்படுவதற்கு முன்பே மரணத்தை ஏற்படுத்துவதாக இருந்தது. நான்காம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வரலாற்றாளரான ஈசுபியஸ் என்பவர், குற்றம் சாட்டப்பட்ட சிலர், தங்களின் உள் உறுப்புகள் வெளியே கொண்டுவரப்படுமளவுக்குக் கடுமையாக சவுக்கால் அடிக்கப்பட்டனர் என்று எழுதினார்.¹ இயேசு சவுக்கால் அடிக்கப்பட்டது அனேகமாக, பிற்பாடு அவர் தண்டனை தரப்பட்ட இடம் வரையிலும் சிலுவை மரத்தைத் தூக்கிச் செல்ல இயலாதிருந்தது ஏன் என்பதை விளக்கப்படுத்துவதாக இருக்கலாம் (மத்தேயு 27:32).

சிலுவையில் அறையப்படுதல் என்பது எப்போதுமே, பொதுமக்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்வதின் மிக உயர்ந்த செயல்விளைவைச் சாதிக்கும் வகையில், முதன்மைச் சாலைகளுக்கு அருகாமையில் உள்ள இடம் போன்ற பொதுவான இடங்களில்தான் செய்யப்பட்டது. இயேசு சிலுவையில் அறையப்பட்ட இடம் “நகரத்திற்குச் சமீபமாயிருந்து” என்று யோவான் குறிப்பிட்டார். இதன் விளைவாக, “யூதரில் அநேகர்” இயேசுவின் தலைக்குமேல் வைக்கும்படி பிலாத்து எழுதிக் கொடுத்திருந்த மேல்விலாசத்தை வாசித்தனர் (19:19, 20; காண்க மத்தேயு 27:37). யோவானின் நாட்களில் இருந்த மக்கள், சிலுவையில் அறையப்படுதல் பற்றிய யாவற்றையும் - ஆணிகள் குற்றம் சாட்டப்பட்டவரின் மணிக்கட்டுகளின் வழியாகவும் பாதங்களின் வழியாகவும் (அல்லது சிலருடைய குதிங்கால்களில்) துளைக்கப்படும் மற்றும் மரணம் மெதுவாக வரும், சில வேளைகளில் ஒருசில நாட்களாகிவிடும் என்பது போன்ற எல்லா விஷயங்களையும் - அறிந்திருந்தனர். ஆகையால் இவற்றை விபரமாகக் கூறுவது தேவையில்லாது இருந்தது. “அங்கே அவரைச் சிலுவையில் அறைந்தார்கள்” (வசனம் 18அ) என்பது கூறப்போதுமானதாக இருந்தது.

இருப்பினும், இயேசுவின் பாடுகள் பற்றி விபரமாகக் கூறச் செல்லாது இருந்ததற்கு இரண்டாவது காரணம் ஒன்றிருந்தது. யோவானைப் பொறுத்த மட்டில் இந்தக் கொடூரமான உண்மைகள் இயேசுவின் மரணம் பற்றிய வரலாற்றுத் தகவல்களின் மிகவும் குறிப்பிடத் தக்கவைகளாக இருக்கவில்லை.

அவர் இன்னும் அதிகமுக்கியத்துவம் வாய்ந்த அக்கறைகளைக் கொண்டிருந்தார்: (1) சிலுவையில் அறையப்பட்டவர் யார்?, (2) அவர் ஏன் மரித்தார்? மற்றும் (3) அவர் மரித்தவராகவே இருந்துவிடவில்லை.

சிலுவையில் அறையப்பட்டது யார்:

யூதர்களின் அரசர்

யோவான் 18:33-38ல் இயேசுவின் அரசத்துவம் பற்றி அவரிடத்தில் பிலாத்து கேள்வி கேட்டார், இது இவ்விடத்திலும் 19ம் அதிகாரத்திலும் மாபெரும் வலியுறுத்தத்தைப் பெறும் ஒரு ஆய்வுக்கருத்தாக உள்ளது. இந்த சந்தர்ப்பப் பொருளில் இயேசு, உண்மையில் தாம் ஒரு இராஜாவாக இருந்தார் என்பதை ஒப்புக்கொண்டு, தமது இராஜ்யம் “இவ்வுலகத்திற்குரியதல்ல” என்று பிலாத்துவிடம் தெரிவித்தார் (யோவான் 18:36அ) - அது, ரோம அதிகாரி என்ற வகையில் பிலாத்துவைக் கவலைப்படச் செய்யும் தற்காலிக வகையானதல்ல. பஸ்கா பண்டிகையின்போது ஒரு கைதியை விடுவிக்கும் தமது வழக்கமான அளிப்பைப் பிலாத்து வெளியிட்டபோது, “யூதருடைய ராஜாவை நான் உங்களுக்காக விடுதலைபண்ண உங்களுக்கு மனதுண்டா?” என்று கேட்டார் (வசனம் 39ஆ). இதற்குக் கும்பல், “இவனையல்ல, பரபாசை விடுதலைபண்ண வேண்டும்” என்று பதில் கொடுத்தது (இந்தப் பெயரானது நேரெதிரான வகையில் “பிதாவின் குமாரன்” என்று அர்த்தப்படுகிறது) (வசனம் 40).

19ம் அதிகாரத்திற்கு நாம் கடந்து செல்கையில், இயேசு ஒரு அரசர் என்ற வகையில் முன்முடி சூட்டப்பட்டு சிவப்பு அங்கி அணிவிக்கப்பட்டு, வீரர்களினால் கிண்டலான மரியாதை செலுத்தப்பட்டு ஏளனம் செய்யப்பட்டதைக் காணுகிறோம் (வசனம் 1-3). 12 முதல் 16 வரையிலான வசனங்களில் உள்ள எடுத்துரைப்பில் அரசத்துவம் பற்றிய கருத்து மீண்டும் முன்னணியில் உள்ளது, இதில் இயேசுவின் அரசத்துவம் இராயனின் அரசத்துவத்திற்கு எதிராக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. மீண்டும் ஒருமுறை பிலாத்து, “இதோ, உங்கள் ராஜா” என்றும் “உங்கள் ராஜாவை நான் சிலுவையில் அறையலாமா?” என்றும் கூறினார். இந்தக் கூற்றுகள் ஒவ்வொன்றிலும் பிலாத்து சத்தியத்தின் அறிக்கை ஒன்றை அறியாமலேயே ஏற்படுத்தியதை யோவான் கண்டார் என்பது தெளிவு. 15ம் வசனத்தில் பிலாத்துவின் கேள்விக்குப் பதில் அளித்த யூதர்கள், “இராயனேயல்லாமல் எங்களுக்கு வேறே ராஜா இல்லை” என்று கூறியதன் மூலம் தங்கள் உண்மையான அரசரான தேவன்மீதிருந்த வரலாற்றுப் பூர்வமான தங்கள் விசுவாசத்தை மறுதலித்தனர். அதிர்ச்சியூட்டும் இந்தக் கூற்றுதான் கடைசியாகப் பிலாத்து இயேசுவை சிலுவையில் அறையும்படி அவர்களிடம் ஒப்புக்கொடுக்க வற்புறுத்துவதாக இருந்தது.

இருப்பினும் வசனப்பகுதியில் அரசத்துவத்தின் ஆய்வுக்கருத்து இன்னும் முடிக்கப்படாது உள்ளது. யாரேனும் சிலுவையில் அறையப்படும்போது அவர்மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றம் பற்றிய விபரத்தை எழுதிவைப்பது வழக்கமாக இருந்தது. பிலாத்து, “நசரேயனாகிய இயேசு யூதருடைய ராஜா” என்று ஒவ்வொருவரும் வாசிக்கக் கூடும்படிக்கு, அப்போது வழக்கத்தில் இருந்த பொதுவான மூன்று மொழிகளிலும்² எழுதுவித்தார் (வசனம் 19). இதை இயல்பாகவே யூதர்கள்

எதிர்த்தனர்; ஆனால் இயேசு மரண தண்டனைக்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டும் என்று அவர்கள் பிலாத்துவை கட்டாயப்படுத்திய செயலுக்குப் பதில் செயலாகப் பிலாத்து, “நான் எழுதினது எழுதினதே” என்று கூறினார் (வசனம் 22). அவரது நடவடிக்கை இவ்வாறு செய்யப்பட்டு இருந்தாலும், இயேசு யூதர்களின் அரசராக இருந்தார் என்று அறிவித்ததன் மூலம் அவர் மீண்டும் ஒருமுறை சத்தியத்திற்குச் சாட்சியானார்.

இயேசுவின் அரசத்துவமானது 30ம் வசனத்தில் திட்டவாட்டமாகக் குறிப்பிடப் பட்டிருந்து இருக்கையில், இயேசு “தமது ஆவியை ஒப்புக்கொடுத்த” இராஜாக்கமான வகையில் அது மறைமுகமாக உணர்த்தப்படுகிறது. காடியை ஒரு வாய் சுவைத்த பின்பு (இது அவர் பேச முடிவதற்காக என்பது உறுதி), “முடிந்தது என்று சொல்லி, தலையைச் சாய்த்து, ஆவியை ஒப்புக்கொடுத்தார்.” சவிசேஷங்களில் எதுவும் இயேசு “கொல்லப்பட்டார்” அல்லது “கொலைசெய்யப்பட்டார்” என்று கூறுவதில்லை. மாறாக அவர் ஏற்ற வேளையில் தமது ஜீவனைத் தாமாகவே ஒப்புக்கொடுத்தார்.

“முடிந்தது” என்று இயேசு கூறியபோது அவர் அர்த்தப்படுத்தியது என்ன? எது முடிக்கப்பட்டது? இதைத் தொடங்குவதில், இந்த யூமியின் மீது அவரது ஊழியம் நிறைவேற்றப்பட்டது. இந்தக் கருத்தைப் பற்றி இன்னும் அதிகம் கூறுவதென்றால், வரவிருந்த மேசியா/அரசர் - தமது மக்களை விடுவிப்பவர் என்று ஏசாயா 53ல் கூறப்பட்ட பாடபாடும் ஊழியக்காரர் - என்பவருக்கான தேவனுடைய தெய்வீக திட்டம் நிறைவேற்றத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருந்தது. மற்றும், ஆபிரகாமின் சந்ததி வழியாக யூமியின் எல்லா மக்களினங்களும் ஆசீர்வதிக்கப்படும் என்று அவருக்குத் தரப்பட்டிருந்த வாக்குத்தத்தம், இஸ்ரவேலின் அரியணையில் அமர தாவீதிற்கு ஒரு “மகன்” தரப்படுவார் என்று அவருக்குத் தரப்பட்டிருந்த வாக்குத்தத்தம், மற்றும் “வரவிருந்த ஒருவர்” மக்களை விடுவிப்பவராக இருப்பார் என்று தீர்க்கதரிசிகள் மூலமாகத் தரப்பட்டிருந்த வாக்குத்தத்தம் ஆகிய யாவும் நிறைவேற்றப்பட்டன. இயேசுவின் மரணமானது சாதாரண யூதரான இன்னொரு மனிதரின் மரணமாகவோ அல்லது கெட்டபெயர் எடுத்த கலகக்காரத் தலைவன் ஒருவனின் மரணமாகவோ இருக்கவில்லை. அது மக்களை விடுவித்தல் என்ற தமது ஊழியத்தை நிறைவேற்றிய மேசியாவின்/அரசரின் மரணமாக இருந்தது - இது அவர்கள் எதிர்பார்த்திருந்த வழியில் அல்ல, ஆனால் உலகத்தோற்றத்திற்கு முன்பே தேவன் திட்டமிட்டிருந்த வழியில் நிறைவேற்றிற்று.

அவர் மரித்தது ஏன்: பாவங்களை நீக்கிப்போட

யோவான் சவிசேஷத்தின் தொடக்கத்திற்குத் திரும்பிச் சென்று நாம், யோவான் ஸ்நானன் இயேசுவை “உலகத்தின் பாவத்தைச் சுமந்துதீர்க்கிற தேவ ஆட்டுக்குட்டி” என்று சுட்டிக்காண்பிப்பதைக் கண்டறிகிறோம் (1:29). வழக்கத்திற்கு மாறான இந்தச் சொற்றொடரைப் பயன்படுத்தியதினால் யோவான், இயேசுவே நிறைவான பலி ஆட்டுக்குட்டி என்று சுட்டிக்காட்ட விருப்பநோக்கம் கொண்டிருந்தார் என்பது உறுதி. அவர் மக்களுக்காக ஒரேதரம் செலுத்தப்படும் பலியாக இருக்க வேண்டியிருந்தது. பிற்பாடு பிரதான ஆசாரியரான காய்பா, தாம் அறியாமலேயே “ஜனங்களெல்லாரும் கெட்டுப் போகாதபடிக்கு ஒரே மனுஷன் ஜனங்களுக்காக மரிப்பது நமக்கு நலமாயிருக்கும் ...” என்று தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தார் (11:50). யோவான் மேலும் பின்வருமாறு

கூறினார்:

இதை அவன் சுயமாய்ச் சொல்லாமல், அந்த வருஷத்துப் பிரதான ஆசாரியனானபடியினாலே இயேசு யூதஜனங்களுக்காக மரிக்கப்போகிறாரென்றும், அந்த ஜனங்களுக்காகமாத்திரமல்ல, சிதறியிருக்கிற தேவனுடைய பிள்ளைகளை ஒன்றாகச் சேர்க்கிறதற்காகவும் மரிக்கப்போகிறாரென்றும், தீர்க்கதரிசனமாய்ச் சொன்னான் (11:51, 52).

வேறுவார்த்தைகளில் கூறுவதென்றால், இயேசு யூதமக்களுக்காக மாத்திரமல்ல, ஆனால் இஸ்ரவேல் நாட்டிற்குப் புறம்பே உள்ள மக்களுக்காகவும் மரிக்க இருந்தார். இது “நான் யூமியிலிருந்து [சிலுவையில் மீது; வசனம் 32] உயர்த்தப்பட்டிருக்கும்போது, எல்லாரையும் என்னிடத்தில் இழுத்துக் கொள்ளுவேன்” என்று இயேசு அறிவித்த இடமான யோவான் 12:31-33ல் மறுவலிவூட்டப்பட்டுள்ளது.

இயேசு பலியாகும் ஆட்டுக்குட்டியாக இருந்தார் என்ற ஆய்வுக்கருத்தானது, பஸ்கா பண்டிகை வேளையில் இயேசு சிலுவையில் அறையப்படுதல் நடந்தது என்று அடிக்கடி சுட்டிக்காட்டப்படுதலுடன் யோவான் 19, 20ம் அதிகாரங்களுக்கு முன்னரே வருகிறது. ஏற்கனவே நாம், “பஸ்கா பண்டிகையின் போது” மக்கள் விரும்பும் கைதி ஒருவரை விடுவிக்கும் சலுகையைப் பிலாத்து செயல்படுத்தினார் என்று கூறுகிற 18:39ஐக் குறிப்பிட்டுள்ளோம். இயேசு கும்பலுக்கு முன்பாக நின்றதும் பிலாத்து “இதோ, உங்கள் ராஜா” என்று கூறியதுமான “அந்த நான் பஸ்காவுக்கு ஆயத்த நாளாக” இருந்தது என்று யோவான் திட்டவாட்டமாகக் கூறினார் (19:14). ஆயத்தநாள் என்பது பஸ்கா பண்டிகைநாளுக்கு முந்திய நாளாக இருந்தது, அந்தநாளில் பலிசெலுத்தப்படும் ஆட்டுக்குட்டிகள் அந்த மாலையில் பண்டிகையின் போது உண்ணப்படுவதற்காகக் கொல்லப்பட்டன (யாத்திராகமம் 12:6; லுக்கா 22:7). 31ம் வசனம் ஆயத்தநாள் பற்றி மீண்டும் குறிப்பிடுகிறது, இது அந்த மலைவேளையில் பஸ்கா பண்டிகை தொடங்குவதால், மரித்த உடல் தாங்கள் அறையப்பட்ட சிலுவைகளில் (சாதாரணமாக நடைபெறுவதுபோன்று) தொங்கலாகாது என்ற யூதர்களின் கவனச்செயல்களைக் குறிப்பதாக உள்ளது.

பின்வரும் கருத்தை நாம் தவறவிடுவதை யோவான் விரும்பவில்லை: உலகத்தின் பாவங்களைப் போக்கும் பலி ஆட்டுக்குட்டியாக இயேசு மரித்தார். துன்புறும் அந்த அன்பின் வரலாறு நம்மை சிலுவையினிடத்தில் “இழுக்க” விருப்பநோக்கம் கொண்டுள்ளது, அங்குதான் நாம் மன்னிப்பையும் நித்தியஜீவனையும் கண்டறிய முடியும்.

மரணத்தைத் தொடர்ந்தது எது:

அவர் எழுந்தார்

யோவான் 20ம் அதிகாரம், தொடர்ந்து வந்த “வாரத்தின் முதல்நாளில்” (ஞாயிற்றுக்கிழமை காலையில்) நடந்த மகிமையுள்ள உண்மையான, இயேசு மரித்தோரில் இருந்து உயிர்த்தெழுந்த விஷயத்தைப் பதிவு செய்துள்ளது (வசனம் 1அ). மகதலேனா மரியாள் அன்று அதிகாலையில் கல்லறைக்குச் சென்றபோது, கல்லறையை அடைந்திருந்த கல் “கல்லறையில் இருந்து ஏற்கனவே எடுத்துப் போடப்பட்டிருந்ததை” கண்டாள் (வசனம் 1ஆ). (மற்ற சவிசேஷங்கள், வேறுசில

பெண்களும் அங்கு அவளுடன் இருந்தனர் என்று குறிப்பிடுகிறது, ஆனால் யோவான் சவிசேஷத்தில் மரியாள் மீது மாத்திரமே கவனம் குவிக்கப்படுகிறது.) பிற்பாடு பேதுருவும் யோவானும் கல்லறைக்குள் எட்டிப் பார்க்கையில், அங்கு இயேசுவின் கல்லறைத் துணிகள் இருக்கக் கண்டார், அவைகள் களையப்பட்டு கசங்காதநிலையில் வைக்கப்பட்டிருந்தன. இது நிச்சயமாக கல்லறையில் சடலத்தைத் திருடும் நிகழ்வு நடைபெற்ற விஷயமாக இருக்கவில்லை என்பது தெளிவு!

மரியாள் வெறுமையான கல்லறை மற்றும் உயிர்த்தெழுந்த கர்த்தருக்கும் கூட முதல் சாட்சியானாள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாக உள்ளது. சில கல்வியாளர்கள் கொண்டுள்ளதைப் போன்று, இயேசு என்ற கற்பனைக் கதையை நிறைவு செய்வதற்காகத் தொடக்ககாலக் கிறிஸ்தவர்களால் இந்த வரலாறு புனையப்படவில்லை என்பதற்கு இது ஒரு வலுவூட்டும் குறிப்பாக உள்ளது. முதல்நூற்றாண்டில் வாழ்ந்திருந்த எவர் ஒருவரும் இப்படிப்பட்ட கதையை ஏற்படுத்தியிருக்க மாட்டார் மற்றும் முதன்மைச் சாட்சிகளாக இருக்கும்படி பெண்களைத் தள்ளியிருக்க மாட்டார், ஏனெனில் பெண்களின் சாட்சியம் நம்பத்தக்கதாகக் கருதப்படவில்லை. நான்கு சவிசேஷங்களும் பெண்களை முதல் சாட்சியங்களாகப் பெயர்குறிப்பிடுவதால், இது நான்கு சவிசேஷங்களுக்கும் உள்ள வரலாற்று ரீதியான நம்பகத்தன்மைக்குப் பலத்த ஆதாரமாக உள்ளது.

உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பின்பு தரப்பட்ட நான்கு தரிசனங்களின் வரிசை ஒன்று தொடருகிறது. யோவான் 20:11-18ல் இயேசு மரியாளுக்குத் தரிசனமானார், அவள் அவரைக் கண்டபோது, அவரைத் தோட்டக்காரர் என்று தவறாக நினைத்தாள். பின்பு அவர் அப்போஸ்தலர்களில் பத்து பேருக்குத் தரிசனமானார் (இதில் தவறி வீழ்ந்த யூதாலும், ஏதோ காரணத்திற்காக வெளியே சென்றிருந்த தோமாவும் இருக்கவில்லை; வசனங்கள் 19, 20). மற்றப் பத்துப் பேரின் அறிக்கையைத் தோமா கேள்விப்பட்ட பின்பும், நம்பிக்கையற்றவராக இருந்தார், அவர் தாம் இயேசு உயிர்த்தெழுந்தார் என்பதைக் கண்ணால் பார்த்து உடலால் உணராத வரையிலும் அதை நம்பப்போவது இல்லை என்று அறிவித்தார், எட்டுநாளாளுக்குப் பின்பு, அந்த வாய்ப்பை அவருக்கு இயேசு அளித்தார், அப்போது தோமா, “என் ஆண்டவரே, என் தேவனே” என்று பதில் உரைத்தார் (வசனம் 28).

சவிசேஷங்கள் உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பின் பல தரிசனங்களைப் பதிவு செய்துள்ளன,³ இவைகள் நாற்பது நாட்கள் அளவும் நடைபெற்றன என்று நடப்புகள் 1:3 வசனம் கூறுகிறது. சவிசேஷப் புத்தகங்களில் எதுவும் ஒவ்வொரு தரிசனத்தையும் பதிவு செய்துள்ளதாக உரிமைகோருவதில்லை, ஆனால் ஒவ்வொரு எழுத்தாளரும் தமது தனிப்பட்ட நோக்கத்திற்கு மிகச்சிறந்ததாகப் பொருந்துபவற்றைத் தேர்ந்து கொண்டுள்ளனர். 1 கொரிந்தியர் 15:5-8ல் பவுல், சில தரிசனங்களைக் குறிப்பிட்டார் - இதில் யாக்கோபுக்கு (இவர் இயேசுவின் சகோதரர்) தரப்பட்ட தரிசனமும் “ஒரே வேளையில் ஐநூறுக்கும் அதிகமான சகோதரர்களுக்குத் தரப்பட்ட தரிசனமும்” மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கவை - இவைகள் சவிசேஷப் புத்தகங்கள் எதிலும் இல்லை.

இந்தத் தரிசனங்களின் பணி என்னவாக இருந்தது, மற்றும் இவைகள் இயேசுவின் வரலாற்றிற்கு இவ்வளவு தனிச்சிறப்புக் கொண்டவையாக இருப்பது ஏன்? முதலாவதாக இவைகள், இயேசு உண்மையிலேயே உயிருடன்

இருந்தார் என்பதை அவரைப் பின்பற்றியவர்களுக்கு உறுதிப்படுத்தின, இது அவர்கள் சாட்சிகளாக இருப்பதற்கு அவர்களைத் தகுதிப்படுத்திற்று. இது, இயேசு ஞானஸ்நானம் பெற்றுக்கொண்டது முதல் அவர் பரலோகத்திற்கு எழுந்து சென்றது வரையில், அவரது ஊழியத்தைக் கண்ணால் கண்ட சாட்சியாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்ற அப்போஸ்தலராவதற்குரிய ஒரு நிபந்தனையாக இருந்தது (நடபடிகள் 1:21, 22). பவுல் “நான் அப்போஸ்தலனல்லவா? நான் சுயாதீனனல்லவா? நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவை நான் தரிசிக்கவில்லையா? ...” என்று கூறி தமது அப்போஸ்தலத்துவத்தைத் தற்காத்துக் கொண்டார் (1 கொரிந்தியர் 9:1). அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகள் புத்தகம், தமஸ்கு சாலையில் சவுல்/பவுல் என்பவருக்கு இயேசுவின் தரிசனத்தை மிகச்சரியாக இந்தக் காரணத்திற்காகவே பதிவு செய்துள்ளது (இது ஒருமுறையல்ல ஆனால் மூன்று முறை பதிவாகியுள்ளது; நடபடிகள் 9; 22; 26). பவுல் தோற்றக்கால அப்போஸ்தலர்கள் பன்னிருவரில் ஒருவராக இராததால், உண்மையில் அவர் கர்த்தராலேயே ஒரு அப்போஸ்தலராக இருக்கும்படி தேர்ந்து கொள்ளப்பட்டிருந்தார் என்ற கருத்து நிலைநாட்டப்பட வேண்டியிருந்தது - இது அவர் உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பின் தரப்பட்ட தரிசனங்கள், சவிசேஷத்தைப் பரப்புவதில் வலிவார்ந்த பணிப்பொறுப்பைக் கொண்டுள்ளன.

இரண்டாவதாக, தேவனுடைய குமாரன் என்ற வகையில் இயேசுவின் அடையாளத்துவத்தை உறுதிப்படுத்துவதற்கு இந்தத் தரிசனங்கள் உதவுகின்றன. அவரது சரீரம் கல்லறையிலேயே இருந்திருக்கும் என்றால், அவர் ஒரு வஞ்சகர் என்று வெளிப்படுத்தப் பட்டிருப்பார் மற்றும் கிறிஸ்தவம் என்பது ஒரு பொய்யாகப் போயிருக்கும். போலியான மார்க்க இயக்கங்கள் பலவற்றைப்போன்று, இதுவும் ஆவிக்குரிய வகையில் உயிர்ப்பொருளற்றது என்று புறக்கணிக்கப்பட்டதாக இருந்திருக்கும். இருப்பினும், தரிசனங்கள் உறுதிப்படுத்துகிறபடி, இயேசு உண்மையிலேயே கல்லறையில் இருந்து வெளியே வந்திருந்தார் என்றால் (இதுவே உண்மை), சித்தரிப்பானது முற்றிலும் வேறுபட்டதாக உள்ளது. இதை ரோமர் 1:4ல் பவுல், இயேசு “பரிசுத்தமுள்ள ஆவியின்படி தேவனுடைய சுதனென்று மரித்தோரிலிருந்து உயிர்த்தெழுத்தினாலே பலமாய் ரூபிக்கப்பட்ட தேவகுமாரனுமாயிருக்கிறார்” என்று கூறியதில் வலியுறுத்தினார். “ரூபிக்கப்பட்ட” என்ற மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள வார்த்தையானது “நியமனம்” அல்லது “அறிவித்தல்” என்ற கருத்தைக் கொண்டிருக்க முடியும். இயேசு மரித்தோரில் இருந்து எழுந்ததற்குப் பின்பு மாத்திரமே தேவனுடைய குமாரன் ஆனார் என்று பவுல் கூறவில்லை, ஆனால் அவர் தமது உயிர்த்தெழுதலினால் தேவனுடைய குமாரன் என்று “அறிவிக்கப்பட்டார்” அல்லது “காண்பிக்கப்பட்டார்” என்றே அவர் கூறினார்.

கிறிஸ்தவர்கள் இரத்த சாட்சியாக இறந்துபோன ஒருவரின் நினைவாக ஆராதிப்பதில்லை, ஆனால் சிலுவையில் அறையப்பட்ட உயிர்த்தெழுந்த - இந்தக் கணத்தில் பரலோகத்தில் இருப்பவரும் நமது சார்பாகப் பிதாவினிடத்தில் பரிந்து பேசிக்கொண்டிருப்பவருமான - கர்த்தரின் நினைவாக அவர்கள் ஆராதிக்கின்றனர். நமது கர்த்தர் அவருடைய பரிசுத்த ஆவியின் நபருடன் நம்முடன் கூட இருக்கும் ஒருவராக இருக்கிறார். அவருடன் கர்த்தருடைய பந்தியில் நாம் ஒரு “விருந்தை” பகிர்ந்துகொள்ளும் சிலாக்கியத்தை நாம் பெற்றுள்ளோம். இந்த இராப்போஜனமானது கடந்த காலத்தில் செய்யப்பட்ட

ஒன்றின் நினைவுகூருதலாக மாத்திரமல்ல, ஆனால் அதைக்காட்டிலும் அதிகமானதாக உள்ளது, இது உயிர்த்தெழுந்த கர்த்தருக்கும் அவரைப் பின்பற்றுபவர்களுக்கும் இடையிலான ஜீவனுள்ள விருந்தாக உள்ளது. இயேசு மரித்தவராக இருந்துவிடவில்லை. அதன் காரணமாக, நாம் ஒரு ஜீவனுள்ள நம்பிக்கையையும் நமது கர்த்தருடன் தற்கால ஐக்கியத்துவம் ஒன்றையும் கொண்டுள்ளோம்.

“நீங்கள் விசுவாசிக்கும்படி”

யோவான் 20ம் அதிகாரத்தின் கடைசி இரண்டு வசனங்கள், அவர் தமது சிவசேஷத்தை எழுதியதற்கான “நோக்கக் கூற்றை” கொண்டுள்ளன. அவர் தாம் கூறியதைக் காட்டிலும் அதிகமானவற்றைக் கண்டிருந்தாக ஒப்புக்கொள்வதில் தொடங்கினார், அவர் கண்டவற்றை ஒரே புத்தகத்தில் எழுதிவிட இயலாது என்று அவர் கூறினார் (இதே போன்ற ஒரு கூற்றுக்கு யோவான் 21:25ஐக் காணவும்). யோவான், தாம் அறிந்த எல்லாவற்றையும் கூற முயற்சி செய்வதற்குப் பதிலாக, இயேசுவின் ஊழியத்தில் இருந்து, அவிசுவாசிக்குள் விசுவாசத்தை உண்டாக்கக் கூடியதும் விசுவாசியின் விசுவாசத்தைப் பெலப்படுத்தக் கூடியதுமான “அடையாளங்களை” கவன நிறைவுடன் தேர்ந்தெடுத்திருந்தார்; நம்மை மனம்மாற்றுதல் மற்றும்/அல்லது இயேசுவில் நாம் கொண்டுள்ள விசுவாசத்தைப் பெலப்படுத்துதல் என்பதே அவரது விருப்பநோக்கமாக இருந்தது.⁴ “விசுவாசித்து அவருடைய நாமத்தினாலே நித்தியஜீவனை அடையும்படியாகவும்” (வசனம் 31) என்பதே அவரது எழுத்தாங்கங்களின் நிறைவான இலக்காக இருந்தது. (அவரது) வரலாற்றை அறிதல் என்பது நமது விசுவாசத்திற்கு மிகவும் இன்றியமையாததாக உள்ளது. ஜீவனைப் பெறுவதற்கு விசுவாசம் இன்றியமையாததாக உள்ளது.

முடிவுரை

இயேசு சிலுவையின் மீதிருந்த வேளையில் அவரது பாடுகள் என்பவற்றின் மீது அதிகம் சிந்தனையாக இருப்பதற்கு மாறாக, அவற்றைக் காட்டிலும் மாபெரும் தனிச்சிறப்புக் கொண்ட உண்மைகளை நோக்கி நமது கவனத்தை யோவான் திருப்பினார். இயேசு, யூதர்களுக்கு அரசராகவும் உலகத்திற்கு இரட்சகராகவும் மரித்தார்; அவர் நம் எல்லாரையும் நமது பாவங்களில் இருந்து இரட்சிப்பதற்கு மரித்தார்; மற்றும் அவர் தமது அடையாளத்துவத்தைச் செயல்விளக்கப்படுத்துவதற்கும் நாமும் கூட அவரது உயிர்த்தெழுதலில் பங்கேற்கக் கூடும்படிக்கு நமக்கு “ஜீவனுள்ள நம்பிக்கையை” அளிக்கும்படிக்கும் கல்லறையில் இருந்து உயிர்த்தெழுந்தார்.

குறிப்புகள்

¹Eusebius *Ecclesiastical History* 4.15.4. ²யோவான் 19:20ஐக் காணவும், இவ்விடத்தில் “எபிரெயமொழி” என்பது பலஸ்தீனத்தில் இருந்த யூதர்களால் பொதுவாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட அந்த மொழியின் அரமாயிக் வடிவத்தைக் குறிப்பதாக இருக்கலாம். இலத்தீன் என்பது ரோமப் பேரரசின் அலுவலகரீதியான மொழியாக இருந்தது. கிரேக்கு என்பது, நாணூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாக மகா அலெக்சாண்டர் என்பவர்

மத்தியதரைக்கடல் பகுதிகளைக் கைப்பற்றியதன் விளைவாகப் பொதுவாக எல்லாராலும் அறியப்பட்டிருந்த மொழியாக இருந்தது. ³மாற்கு 16:9-20 வரையுள்ள வசனப்பகுதி சவிசேஷத்தின் மூலத்தில் இல்லை என்று கருதப்பட்டால், இதற்கு மாற்கு சவிசேஷம் ஒரு விதிவிலக்காக உள்ளது. பல்வேறு மொழிபெயர்ப்புகளில் உள்ள குறிப்புகள், வசனத்தின் இந்தப் பகுதியானது தொடக்ககாலக் கையெழுத்துப் பிரதிகளில் இல்லை என்று விளக்கப்படுத்துகின்றன. ⁴மத்தேயு, மாற்கு மற்றும் லூக்கா ஆகிய சவிசேஷங்களைப் பொறுத்தவரையிலும் கூட இது உண்மை என்பது தெளிவாக இருந்தாலும், யோவான் தமது நோக்கத்தை மிகத்தெளிவாக உரைத்தவராகவும் வாசகர்களிடத்தில், முன்னிலைப் பெயரில் (“நீங்கள்”) நேரடியாக (தமது எழுத்தின்மூலம்) பேசும் ஒரே ஒரு சவிசேஷ எழுத்தாளராகவும் இருக்கிறார். (இயேசுவின்) வரலாறு பொதுவாகக் கூறப்பட்டிருக்கவில்லை, ஆனால் தாம் அளிக்கும் விபரத்தை வாசிக்கும் ஒவ்வொரு தனிநபரை நோக்கியும் இலக்காக இருந்தது என்பதை வாசகர்கள் அறியவேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார்.